

PLATS, PARENOSTRES I ALTRES DISPOSICIONS NOTARIALS (Els estralls del TOC)

Hi havia allò dels plats. Sí, allò dels plats va durar força temps. Perquè no era només que hi hagués la possibilitat que no haguessin quedat prou nets i algun bacteri mig mort encara tingués prou capacitat d'encomanar-los un mal lleig, no, és que un cop els deixava eixugar, qui li podia assegurar que algun altre microorganisme no vingués per un mitjà aeri i anés a petar just enmig del plat on –no volia ni imaginar-s'ho– es pogués barrejar amb les lleties o l'amanida o fins i tot amb les mandonguilles que feia cada dimecres? Ah! És clar que no, ella ja ho sabia que ningú podia assegurar-li mai que no passaria res del que podia passar, que de coses que passaven n'havia llegit un munt. Que d'informada n'estava una estona. I que tota precaució sempre era poca, que no s'hi valia a badar, que un dia hi ets i l'altre, ja ets al calaix. I que mira, tu ets tu, però i la nena? Ui, per allà no hi passava! Que si li passava alguna cosa a la nena, ella se n'hi anava al darrere. I el seu Oleguer també. Que a ell també se l'estimava, però, què volia que li digués, la nena era la nena. Amb ell no se li cargolaven els budells. Però amb la nena!

El cas és que, podia fer-se càrrec el senyor notari de la murga que suposava haver d'eixugar cada plat just sortit de la pica, ni un minut més tard,

que els gèrmens no estaven per orgues. I això volia dir agafar un plat, fer-li una esbandida i començar el procés de rentat normal, o sigui, fregall de níquel des del centre del plat fins a la vora, en una espiral que es cargolava ben arran una passada de l'altra, primer cap a l'esquerra –que venien de tradició antifeixista–, en acabat cap a la

dreta –per acabar-los de rematar– i així tres cops. Gira el plat i tornem-hi. I comptar, com hi ha Déu que calia comptar, que si arribava al sis al voltant del plat, volia dir que s'havia deixat algun tros i llavors calia tornar a començar. L'esbandida era més ràpida, això sí, només fins a cinc. Per cada costat del plat. I tres vegades seguides.

I allò només eren els plats. I amb allò dels plats ella ja tenia la nena. Però de petita ja s'havia adonat que alguna cosa no rutllava. Que una cosa eren els salts per no trepitjar les ratlles blanques del pas de zebra i l'altra era haver de posar els pèsols en fila abans de menjar-se'ls perquè a la padrina no li vingués un altre atac de feridura. Que el seu pare ja se la mirava de reüll i sempre repetia aquesta nena no gira rodó, però la mare no en feia cabal. Perquè la mare, senyor notari, la mare tallava les mongetes amb un regle. Això sí, d'amagat del pare, que li deia ets la reina de la cuina!

I aixecar-se al matí? Podia imaginar-se el senyor notari què era aixecar-se al matí? Abans de posar el peu esquerre a terra havia d'obrir i tancar els ulls set vegades –les set cabretes– i que no rigués, que era l'única manera de fer fora el llop, o sigui tots els mals averanys que els malsons podien haver-li ocasionat durant la nit. Doncs això, un cop tenia el peu esquerre a terra, s'havia de mantenir damunt d'aquest peu tres segons –efectivament, els tres porquets– per evitar que es cremés la casa. Si estava mig adormida i perdia l'equilibri, s'havia de tornar a estirar i sant tornem-hi, que no ha estat res. Quan arribava al lavabo ja eren tres quarts i la padrina feia estona que

rondinava nena, que faràs tard a l'escola.

I durant la infantesa, mitja paciència, però quan va començar la universitat, ai mare, llavors va començar allò dels parenostres. Que ja li havia dit que ella venia de família d'esquerres, i és que, a més, anava a l'autònoma i no sabia la vergonya que sentia quan es trobava resant parenostres per tal què al seu xicot que havia conegut en una festa del sindicat d'estudiants, no l'acomiadessin de la primera feina seriosa que tenia. I que ja la podia imaginar, cada vegada que estenia els mitjons, posant-los per parells i amb les pinces del mateix color i això rai, però quan despenjava la roba, apa, vinga parenostres! La feinada que va tenir per recordar què venia després del nostre pa de cada dia doneu-nos senyor, que en una família d'ateus –encara que d'amagat la padrina de petita li havia ensenyat a resar– allò eren moltes contradiccions. I que el seu terrat ja tenia prou feina amb el coi d'i si algú es mor i jo no ho he evitat?, que només li faltava tenir contradiccions amb la pell de gallina i aquell bum bum bum al pit nit i dia.

I ja que hi era, volia saber el senyor notari quina havia estat l'època més dolenta? Doncs quan va néixer la nena. Que sí, que sí, que al costat del naixement de la nena, la pandèmia va ser una carallotada. Que bona cosa li havien explicat als cursets prepart amb allò de l'esterilització. Que fins que no va començar a menjar farinetes tota la casa treia fum de tant d'esterilitzar. Que va acabar bullint les monedes de cinquanta i d'un euro per si de cas el botiguer que li havia tornat el canvi portava alguna malaltia contagiosa.

Que no li volia robar més temps al senyor notari amb els seus maldecaps, però que volia que entengués bé –i li faria totes les explicacions que calgués– la raó de la seva visita.

Ah, però també, també, hi ha allò de la força de voluntat. Que no es pensés el senyor notari que ella amb això s'hi planyia gota, ni mira, qui dia passa, any empeny. De cap de les maneres, no. Ella va anar a teràpia i Déu sap el temps que s'hi va estar fent sessions setmanals i aguantant aquell ai al cor que sentia cada cop que no podia comprovar si havia tancat la porta –comprovar-ho quatre vegades volia dir–, deixant el llit per fer i esbandint només una vegada la baieta de la pica. Que semblava un eriçó amb els pèls de punta i aquell aire que no li arribava als pulmons per molt que volgués respirar. Que ja ho sabia, i tenia raó la psicòloga, que al final, tot allò quedava en no res. Però també sabia que aquell coi d'obsessions se les empescaven per enganxar-la per un costat o un altre. Que ja no es repassava disset vegades cada centímetre de pell per por de tenir un càncer? Doncs apa! Ara buscava gèrmens a la roba de la nena i del marit, que no se'ls endugués una infecció lletja! Que ja podia tornar a rentar un sol cop la roba a la rentadora? Doncs ara pararia el cotxe cada cinc-cents metres per comprovar que no hagués atropellat algú i no se n'hagués adonat. Que no li digués el senyor notari que això no era tenir mala jeia!

I dels registres, què n'hi deia? Ja se'n podia riure de tots els llibrots que tenia de lleis i registres notariais allà al despatx. Que quan la psicòloga li va demanar que ho apuntés tot en un paper, ella li va dir i què vol que escrigui jo, pobra de mi, tinc prou feina a comptar els escalons que si et descomptes pujant, torna a baixar i apalin, com aquell que és boig, torna a començar, però, al final, és clar que va escriure, i tant que va escriure! Que

ella sempre feia tot el que li encomanaven que si no, a la nit tenia un rau-rau que no hi havia qui afluqués els ulls en aquella casa! Doncs quan ella es va posar a escriure, ja veia el senyor notari com feia ella les coses, doncs ja es pot imaginar que no va deixar res al tinter. I

allò no eren registres, no, allò era l'enciclopèdia catalana de les comarques! Amb actualitzacions i tot! Que la pobra psicòloga va haver d'ampliar la prestatgeria per poder enquibir tot aquell doll d'informació rellevant. Perquè, com se sabia allò que era important d'apuntar o no? Ai, el dubte! Aquí sí que s'hi ben perdia ella, amb els dubtes. No sabia què apuntar? Doncs ho apuntava tot! Pensament que voleiava pel magí?, patam, a la llibreta anava. I en acabat, evidentment, ho havia de passar en net. Amb un arial deu impol·lut –ni una falta d'ortografia– i el paràgraf ben justificat. Que la dona li va dir no cal que escrigui més, que ja me'n faig el càrrec de tot plegat.

I parlant del dubte, allò de l'escriure rai, si calia ho podia escriure tot i apasiau! Però quan el bandarria del pensament obsessiu apareixia a la botiga? Ha! Què li'n deia de les vegades que se n'havia tornat a casa per ser incapaç de decidir quines vambes es comprava per anar a caminar una mica –que també li havien recomanat a teràpia–? Que va anar amb aquelles espadenyes foradades qui sap quant de temps. Sort que la filla, que la ja coneixia, li va dir mama, mira, ja te les compro jo i es va haver acabat. Però era mentida, si de cas només s'havien acabat aquelles vambes. Que aquestes obsessions mai feien vacances, ni tenien assumptes propis. Que feien més hores que uns japonesos de vaga.

I ara que deia de japonesos, se'n faria creus el senyor notari, però se li havia posat al cap que els japonesos portaven la febre groga. Què era allò? No en tenia ni la més remota idea, però estava segura que, si mirava més de

cinc segons un japonès, el seu marit i la seva filla es morien de febre groga i ja els tenia cada nit allà, amb les seves cares de pena i de bilirubina acomiadant-se d'aquest món mentre ella i el seu insomni ballaven un xotis a altes hores de la nit. Que no es

pensés que va ser fàcil, que havia deixat d'anar a la sortida a la Sagrada Família per no trobar-se'ls, amb la il·lusió que li feia, que no hi havia estat mai. Però res, ni Sagrada Família, ni Girona temps de Flors, ni el pont vell de Besalú, ni les ruïnes d'Empúries ni qualsevol lloc mínimament turístic que pogués atraure l'atenció als malaguanyats orientals que –pobrets– poc en tenien cap culpa de tot allò.

En definitiva, la raó per la qual anava a veure el senyor notari era per fer un testament invers. Sí, ho havia sentit bé: un testament invers. El que no volia de cap de les maneres era deixar per herència a la seva pobra filla aquest deix familiar que li venia de l'oncle Amadeu malaguanyat, però que semblava haver marejat tota la seva estirp familiar al llarg dels temps. Que busqués el senyor notari si hi havia algun precedent com el seu i, en cas contrari, consultés al col·legi, al tribunal europeu o a qui fos per poder deixar per escrit el que en cap cas volia deixar d'herència a la nena. Que el dia que va començar a veure totes les nines en fila, li va pujar una escalfor que es va haver d'anar a prendre tres Valerianes perquè de medicació ja en tenia prou i no volia acabar amb les neurones més cremades del que ja devien estar.

Així doncs, li pregava a la seva humil persona que anotés en un full d'aquests ben oficials tot el que NO li deixava en herència a la pobra filla. I és que, ben mirat, tampoc tenia gran cosa més per deixar-li així, en positiu, però per si de cas li demanava al senyor notari que tingués en custòdia aquella targeta que li donava per a quan ella ja fos a l'altre barri i tota la

família vinguessin a obrir testament. Que si no hi veia el sentit de la targeta, que no es preocupés, que ja li ho explicaria de seguida, no fos cas que amb els anys –ella encara comptava viure uns quants anys més, marededeu!– s'oblidés del què, de l'única cosa que li podia deixar a la nena. Aquest que hi havia a la targeta, i pregava al senyor notari que en prengués nota, era el telèfon de la seva psicòloga.

Només per si de cas.

1r Premi: Imma Riu (Besalú, Girona)